

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jacek Nowicki
Sędziowie:	SA Hanna Małaniuk (spr.) SA Mikołaj Tomaszewski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Sylwia Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2014 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.**

przeciwko **M. L.**

o ustalenie

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 28 lutego 2014 r., sygn. akt IX GC 773/12

1. oddala apelację

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSA M.Tomaszewski SSA J.Nowicki SSA H.Małaniuk

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 września 2012 r. powódka (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. domagała się od M. L. ustalenia, że umowa najmu zawarta pomiędzy stronami w dniu 1 maja 2010 r. jest nieważna od chwili jej zawarcia. Powódka wniosła także o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w myśl postanowień umowy najemcą nieruchomości położonej w K. przeznaczonej na cele parkingowo-magazynowe była powodowa spółka, zaś wynajmującym – pozwany, który do dnia 24 kwietnia 2012 r. był członkiem zarządu powodowej spółki. Zdaniem powódki powyższą umowę zawarto z naruszeniem art. 210 k.s.h., gdyż była to umowa między spółką a członkiem zarządu, przy czym przy zawieraniu umowy spółki nie reprezentował pełnomocnik powołany uchwałą zgromadzenia ani rada nadzorcza. Po uzyskaniu świadomości co do nieważności umowy najmu powódka wezwała

pozwanego do zwrotu kwoty 641.860zł z tytułu dotychczas uiszczanego czynszu najmu. W odpowiedzi, pozwany złożył wobec powódki oświadczenie o potrąceniu swoich wierzytelności z tytułu czynszu i faktur obejmujących czynsz najmu z wierzytelnością powódki. Następnie pełnomocnik pozwanego zakwestionował stanowisko powoda co do nieważności umowy oraz wezwał powodową spółkę do zapłaty należności wynikających z umowy najmu.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Podniósł, że powódka nie ma interesu prawnego w dochodzenia przedmiotowego żądania.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy ustalił, że umowa najmu zawarta w dniu 1 maja 2010 r. pomiędzy M. L. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) a (...) sp. z o.o. w P., której przedmiotem był pas utwardzony o powierzchni 7000 m² na nieruchomości położonej w K. os. (...) jest nieważna od chwili jej zawarcia i orzekł o kosztach postępowania. Podstawą powyższego rozstrzygnięcia były następujące ustalenia faktyczne.

Od daty rejestracji powodowej spółki do dnia 24 kwietnia 2012 r. M. L. był członkiem zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w P.. W dniu 1 maja 2010 r. pozwany w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej zawarł z powodową spółką umowę najmu, której przedmiotem była nieruchomość położona w K., na os. (...) (działka nr (...)). W umowie wskazano w szczególności, że wynajmujący przeznacza na wynajem 7000 m² powierzchni placu utwardzonego znajdującego się na w/w nieruchomości. Umowę zawarto na czas nieokreślony począwszy od dnia 1 maja 2010 r. Najemca zobowiązał się płacić wynajmującemu miesięczny czynsz w kwocie 21.000 zł + VAT. Przy zawieraniu powyższej umowy powodową spółkę reprezentował jej prezes J. Ś.. Pozwany dysponował dokumentem zatytułowanym „protokół z Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. z dnia 27 kwietnia 2010 r.”. Z przedmiotowego dokumentu wynika, że tego dnia odbyło się Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników spółki, podczas którego J. Ś. działając jako jedyny wspólnik powódki, został wybrany przewodniczącym i protokołantem zgromadzenia. Jednocześnie z dokumentu wynika, że Zgromadzenie uchwaliło uchwały: o wyrażeniu zgody na zawarcie przez spółkę umowy najmu w/w nieruchomości na warunkach według uznania pełnomocnika oraz do dokonania zmian tej umowy oraz uchwałę o wyborze na pełnomocnika spółki do zawarcia umowy najmu w/w nieruchomości w osobie J. Ś..

W dniu 27 kwietnia 2010 r. zgromadzenie wspólników powodowej spółki nie podejmowało żadnej uchwały, zgromadzenie tego dnia się nie odbywało. Na dzień 27 kwietnia 2010 r. oprócz J. Ś. wspólnikiem powodowej spółki była także A. G., której przysługiwały 122 udziały. W październiku 2009 r. zarząd powodowej spółki, w tym również pozwany M. L., potwierdził fakt posiadania udziałów w powodowej spółce przez J. Ś. i A. G..

W dniu 1 marca 2011 roku strony zawarły aneks do umowy zmieniając postanowienia dotyczące wysokości czynszu (zmiana na kwotę 49.500zł miesięcznie + VAT) oraz opłat związanych z eksploatacją nieruchomości.

Po zawarciu umowy najmu strony postępowały zgodnie z jej postanowieniami – wynajmujący korzystał z przedmiotowej nieruchomości dla celów prowadzenia własnej działalności gospodarczej, uiszczając pozwanemu ustalony miesięczny czynsz na podstawie wystawianych przez pozwanego faktur. Powodowa spółka zajmowała przedmiotową nieruchomość co najmniej do końca 2011 roku. W dniu 23 lipca 2012 roku powodowa spółka pisemnie poinformowała pozwanego, że uznaje zawartą umowę za nieważną oraz zaprzestaje jej wykonywania, wzywając do zwrotu na rzecz spółki kwoty 641.860,60zł uzyskanej – jak wskazano – bez podstawy faktycznej i prawnej. Pozwany nie uznał powyższego roszczenia. Oświadczeniem z dnia 8 sierpnia 2012 r. powołując się na swoje roszczenia o zapłatę zaległego czynszu najmu z umowy z dnia 1 marca 2010 r., przedstawił je do potrącenia z roszczeniem powódki wobec pozwanego z tytułu zakupu samochodu osobowego marki stwierdzonym fakturą VAT z dnia 6 kwietnia 2012 r.

Prawomocnym orzeczeniem z dnia 29 października 2013 roku Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział IX Gospodarczy w sprawie o sygn. IX GC 144/13 oddalił powództwo A. G. przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. i przy interwencji ubocznej po stronie pozwanego w osobie M. L. o stwierdzenie nieważności w/w uchwał zgromadzenia wspólników z dnia 27 kwietnia 2010 r., z uwagi na ustalenie, że powyższe uchwały nie istniały.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd I instancji ustalił w oparciu o zebrany materiał dowodowy, który stanowiły dokumenty prywatne i urzędowe, zeznania świadków, dowód z przesłuchania pozwanego oraz dokumentów zgromadzonych w aktach spraw toczonych przed Sądem Okręgowym w Poznaniu o sygnaturach: IX Gc 934/12 oraz IX Gc 144/13. Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe na okoliczność istnienia uchwał powodowej spółki ujętych w protokole z dnia 27 kwietnia 2010 roku jedynie w ograniczonym zakresie – w związku z powstałym w toku procesu stanem związania, wynikającym z prawomocnego orzeczenia z dnia 29 października 2013 roku wydanego przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie o sygn. IX GC 144/13, gdzie jednoznacznie przesądzone tę kwestię.

Wobec powyższych ustaleń Sąd Okręgowy uznał powództwo za zasadne. Wskazał, że zgodnie z przepisem art. 210 § 1 k.s.h. w umowie między spółką a członkiem zarządu oraz w sporze z nim spółkę reprezentuje rada nadzorcza lub pełnomocnik powołany uchwałą zgromadzenia wspólników. Choć zdaniem pozwanego istniał protokół z nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników powodowej spółki z dnia 27 kwietnia 2010 roku, zawierający uchwały nr 2 o wyborze J. Ś. na pełnomocnika spółki do zawarcia przedmiotowej umowy najmu –to, jak ustalono w innym prawomocnym orzeczeniu, wiążącym niniejszy Sąd na mocy art. 365 § 1 k.p.c., uchwała ta nigdy nie weszła do obrotu prawnego, gdyż była nieistniejąca. Z tego względu umowa najmu z dnia 1 maja 2010 r. jako umowa zawarta pomiędzy spółką z członkiem zarządu była bezwzględnie nieważna z uwagi na niedochowanie wymogów przewidzianych w art. 210 § 1 k.s.h.

Sąd Okręgowy stwierdził, iż był dla niego wiążący wyrok wydany w sprawie o sygnaturze IX GC 144/13 (art. 365 § 1 k.p.c.). A. G. domagała się bowiem wówczas stwierdzenia, że uchwała wyrażająca zgodę na zawarcie przez Spółkę umowy najmu nieruchomości w K. a także uchwały w sprawie wyboru przewodniczącego i protokolanta oraz wyboru pełnomocnika do zawarcia umowy najmu podjęte w dniu 27 kwietnia 2010 r. są nieważne. W tym postępowaniu jako interwenient uboczny po stronie pozwanej występował także M. L.. Choć powódka w sprawie IX Gc 144/13 domagała się stwierdzenia nieważności wskazanych w pozwie uchwał, stwierdzając z urzędu ich nieistnienie, Sąd oddalił powództwo uznając, że nie można unieważniać uchwał nieistniejących. Wynika to wprost z uzasadnienia ww. wyroku. W związku z powyższym, określając moc wiążącą orzeczenia wydanego w sprawie o sygn. IX Gc 144/13 Sąd Okręgowy doprecyzował jego sentencję w ten sposób, iż powództwo o stwierdzenie nieważności rzeczonych uchwał zostało tam oddalone z uwagi na stwierdzenie ich nieistnienia. Wyrok z dnia 29 października 2013 r. wraz z uzasadnieniem doręczony został pełnomocnikowi powódki w sprawie IX GC 144/13 oraz pełnomocnikowi M. L. działającego tam jako interwenient uboczny i nie został przez żadną ze stron zaskarżony. W porównaniu z ww. sprawą nie pojawiły się także jakiegokolwiek nowe okoliczności, które mogłyby podważać ustalenia i rozstrzygnięcia tam poczynione. Sąd Okręgowy wskazał przy tym, że nawet gdyby uznać, że nie jest on związany ww. wyrokiem w zakresie opisanym wyżej, to także na gruncie przeprowadzonego w ramach niniejszego postępowania dowodowego, w szczególności z dokumentów znajdujących się w aktach IX GC 144/13, które zawierają oświadczenia przesłuchiwanym tam osób, należałoby dojść do wniosku, że uchwały z dnia 27 kwietnia 2010 r. nie istnieją. Dokumenty zgromadzone w aktach ww. sprawy, z których przeprowadzenia dowodu domagały się obie strony procesu, wskazują, że zgromadzenie wspólników w dniu 27 kwietnia 2010 r. w ogóle się nie odbyło, nie istnieją jakiegokolwiek dowody potwierdzające fakt jego odbycia. W szczególności w dokumentacji spółki brak jest protokołu zgromadzenia wspólników z dnia 27 kwietnia 2010 r. oraz tekstu uchwał. Ponadto o ewentualnym zgromadzeniu nie została zawiadomiona A. G. jako ówczesna współniczka powódki.

Na marginesie Sąd I instancji zauważył, iż gdyby nawet sama uchwała z dnia 27 kwietnia 2010 r. faktycznie została podjęta i gdyby rozważać ją przez pryzmat zgodności z ustawą, winna być uznana za nieważną z uwagi właśnie na brak udziału w zgromadzeniu wspólników w dniu 27 kwietnia 2010 r. A. G., będącej wówczas wspólnikiem tej spółki i uznawanie za wspólnika wyłącznie J. Ś.. W konsekwencji Sąd Okręgowy stwierdził, iż reprezentacja powodowej spółki przy zawieraniu z pozwanym umowy najmu z dnia 1 maja 2010 r. była wadliwa, co skutkowało bezwzględną nieważnością tegoż kontraktu (a także zawartego do niego aneksu) na podstawie przepisów art. 210 § 1 k.s.h. w zw. z art. 58 § 1 k.c.

Sąd Okręgowy uznał, że powódka miała interes prawny w wytoczeniu powództwa na podstawie art. 189 k.p.c. o ustalenie nieważności umowy najmu, której postanowienia były przez strony wykonywane - powódka korzystała z rzeczowej nieruchomości, a pozwany wystawiał z tego tytułu faktury oraz dokonywał potrąceń należności z tytułu tej umowy z roszczeniami powódki wynikającymi także z innych tytułów prawnych niż umowa najmu. Mając na względzie całokształt relacji łączących powódkę z pozwanym, Sąd przyjął, iż z punktu widzenia ochrony jej interesów istniał interes prawny w uzyskaniu orzeczenia przesądzającego o ważności przedmiotowej umowy, a dalej idące powództwo nie chroniłoby jej w pełni. Pozwany twierdząc, że umowa najmu z dnia 1 maja 2010 r. jest ważna naliczał powódce czynsz najmu i dokonywał jego potrącenia z należnościami z innych tytułów prawnych. W takiej właśnie sytuacji, w celu usunięcia stanu niepewności dla powódki, wywołanego m.in. dokonywanymi przez pozwanego potrąceniami roszczeń wywodzonych z umowy najmu, jedynym środkiem, który w pełni ją chronił, było powództwo o ustalenie. Przesądzenie bowiem nieważności przedmiotowej umowy definitywnie i ostatecznie usuwa stan niepewności dla powódki i zapobiega powoływaniu się przez pozwanego wobec niej na roszczenia wynikające z umowy najmu. Co prawda fakt ustalenia nieważności umowy najmu z dnia 1 maja 2010 r. może rodzić po stronie powódki ewentualne roszczenie o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia należności zapłaconych pozwanemu w oparciu o nieważną umowę najmu, z drugiej jednak strony także pozwany, wobec bezspornego korzystania przez powódkę z tej nieruchomości, będzie miał stosowne roszczenie wobec niej o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości. Dlatego też z obawy przed skorzystaniem przez pozwanego z tego roszczenia (np. w formie potrącenia) może nie być korzystne dla strony powodowej wytaczanie powództwa o zapłatę.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c.

Zaskarżając powyższy wyrok w całości pozwany wniósł o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania.

Apelujący zarzucił:

- naruszenie art. 189 k.p.c. poprzez przyjęcie, że powódka posiadała interes prawny w wydaniu wyroku ustalającego nieważność umowy najmu z dnia 1 maja 2010 r.,
- naruszenie art. 365 k.p.c. poprzez przyjęcie, że wyrok oddalający powództwo o stwierdzenie nieważności uchwał oraz przytoczone na jego poparcie argumenty wiążą Sąd w niniejszym postępowaniu, a Sąd I instancji zwolniony był od poczynienia własnych ustaleń faktycznych,
- naruszenie art. 227 § 1 k.s.h. poprzez uznanie, że uchwały z dnia 27 kwietnia 2010 r. są nieistniejące,
- naruszenie art. 189 k.p.c. w zw. z art. 252 §1 k.s.h. poprzez przyjęcie, że ewentualne błędy przy zwoływaniu zgromadzenia wspólników mogą stanowić podstawę do wytoczenia powództwa o uznanie jej za nieistniejącą, a nie nieważną,
- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez poczynienie błędnych ustaleń, że J. Ś. nie głosował w dniu 27 kwietnia 2010 r. za podjęciem uchwał objętych protokołem z tego dnia,
- naruszenie art. 210 § 1 k.s.h. poprzez uznanie, że umowa najmu z dnia 1 maja 2010 r. jest nieważna pomimo, że uchwały zgromadzenia wspólników z dnia 27 kwietnia 2010 r. nie zostały uznane za nieważne w trybie art. 252 § 1 k.s.h.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd odwoławczy podzielił ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, przyjmując je za własne. Ustaleń tych Sąd Okręgowy dokonał bez obrazy art. 233 § 1 kpc - w oparciu o wszechstronnie przeanalizowany, oceniony zgodnie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego materiał dowodowy, a w każdym razie skarżący nie wykazał by tak ujęte kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów zostały przez Sąd ten naruszone, prowadząc do ustaleń niezgodnych z materiałem dowodowym. Skuteczne podniesienie zarzutu poczynienia ustaleń sprzecznych z materiałem dowodowym nie może bowiem polegać na zaprezentowaniu ustalonego przez skarżącego, na podstawie własnej oceny dowodów stanu faktycznego, a wymaga wskazania przy użyciu argumentów jurydycznych rażącego naruszenia wyżej powołanych dyrektyw oceny dowodów (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 18 czerwca 2004 r., sygn. akt II CK 369/03 LEX nr 174131). Tego apelujący jednak nie uczynił.

Nie budzi wątpliwości, że interes prawny jest przesłanką merytoryczną powództwa wytoczonego na podstawie art. 189 k.p.c., o ustalenie istnienia bądź nieistnienia stosunku prawnego lub prawa. Oznacza to, że istnienie interesu prawnego decyduje o dopuszczalności badania prawdziwości twierdzeń powoda, że wymieniony w powództwie stosunek prawny lub prawo istnieje, bądź nie istnieje. Dopiero dowiedzenie przez powoda interesu prawnego otwiera sądowi drogę do badania prawdziwości twierdzeń powoda o tym, że dany stosunek prawny lub prawo rzeczywiście istnieje bądź nie istnieje, zatem, w okolicznościach sprawy, badania czy kwestionowana przez powódkę umowa jest nieważna (art. 58 k.c.). Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, że Sąd Okręgowy trafnie uznał, iż powódka ww. interes do wystąpienia z powództwem o ustalenie nieważności umowy najmu z 1 maja 2010 r. posiadała. W orzecznictwie wskazuje się bowiem, że o prawnym charakterze interesu, czyli o potrzebie wszczęcia oznaczonego postępowania i uzyskania oznaczonej treści orzeczenia decyduje, istniejąca obiektywnie, potrzeba ochrony sfery prawnej powoda. Tak pojmowany interes prawny może wynikać zarówno z bezpośredniego zagrożenia prawa powoda, jak i też może zmierzać do zapobieżenia temu zagrożeniu. Interes prawny występuje także wtedy, gdy istnieje niepewność stanu prawnego lub prawa, gdy określona sytuacja zagraża naruszeniem uprawnień przysługujących powodowi bądź też stwarza wątpliwość co do ich istnienia czy realnej możliwości realizacji i podlega kazuistycznej ocenie sądu w każdej indywidualnej sprawie. Wbrew twierdzeniom apelującego, słusznie wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, iż wymagało stanowczego rozstrzygnięcia to czy ww. umowa zawarta przez strony jest ważna. Kwestia ważności zawartej przez strony spornej umowy była bowiem istotna nie tylko z uwagi na rozliczenia wynikające z postanowień tego kontraktu, ale także z uwagi na inne umowy łączące strony, które wiążą się z ich wzajemnymi pretensjami i co do których istnieją spory. Nie ma również racji skarżący, iż powódce nie przysługiwało powództwo z art. 189 k.p.c. z uwagi na to, że mogła wystąpić z żądaniem o zapłatę. Orzecznictwo dopuszcza bowiem wystąpienie z żądaniem ustalenia stosunku prawnego lub prawa „obok” możliwości dochodzenia świadczenia, jeżeli, tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie, ze spornego stosunku wynikają dalej idące skutki, których ewentualne powództwo o konkretne świadczenie nie wyczerpuje (post. SN z 18.11.1992 r., III CZP 131/92, Legalis). Ponadto skoro ani pozwany, ani powódka nie wystąpili z dalej idącym żądaniem o zapłatę, aby była okazja by ubocznie uregulować kwestię czy umowa najmu została ważnie zwarta czy też nie, to należało przyjąć, iż w okolicznościach sprawy, dla uregulowania sytuacji powódki niniejsze powództwo było uzasadnione.

Prawidłowo także Sąd Okręgowy uznał, że rozpoznając niniejszą sprawę był na podstawie art. 365 k.p.c. związany wyrokiem z dnia 29 października 2013 r. wydanym w sprawie IX GC 144/13, skoro orzeczenie to jest prawomocne. Niezasadnie w tym zakresie apelujący powołuje się na przepis art. 366 k.p.c., który reguluje zupełnie inną kwestię – powagę rzeczy osądzonej, wskazującą na niemożliwość rozpoznania po raz kolejny tego samego sporu między konkretnymi podmiotami, a więc ma charakter podmiotowo względny, dotyczy bowiem tylko tych samych stron procesu. Tymczasem zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy. Ponadto choć przedmiotowe orzeczenie wskazuje jedynie, iż oddalono powództwo o stwierdzenie nieważności uchwały, to oczywiste jest, że argumenty zawarte w jego uzasadnieniu są wiążące i istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Związanie prawomocnym wyrokiem rozciąga się bowiem na jego motywy w takich granicach, w jakich stanowią one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia, niezbędne dla wyjaśnienia jego zakresu i istoty stosunku prawnego, do którego się odnosi (wyr. SN z 11.2.2011 r., I CSK 249/10, OSNC -Zb. dodatkowy 2012, Nr A, poz. 6, s. 46).

Regulacja zawarta w art. 365 § 1 k. gwarantuje zachowanie spójności i logiki działania organów państwowych, zapobiega również współlistnieniu w obrocie prawnym rozstrzygnięć nie do pogodzenia w całym systemie sprawowania władzy (wyr. SN z 29.5.2007 r., V CSK 83/07, Legalis). Powołanie się przez Sąd I instancji na dokumenty zawarte w aktach sprawy IX GC 144/13 zwolniło go od ponownego rozpoznawania w postępowaniu dowodowym okoliczności, które już zostały ustalone. W takiej sytuacji moc wiążąca wyroku w odniesieniu do sądów oznacza bowiem, że podmioty te muszą przyjmować, iż dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto to w prawomocnym, wcześniejszym wyroku. Związanie orzeczeniem oznacza niedopuszczalność przeprowadzenia postępowania dowodowego w danym zakresie, a nie jedynie dokonywania ustaleń sprzecznych. Stanowisko to tym bardziej znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie, skoro ww. wyrok nie został przez nikogo zakwestionowany, bez względu nawet na przyczyny tego stanu rzeczy.

Mając powyższe na uwadze odnoszenie się do dalszych zarzutów podniesionych przez apelującego było bezprzedmiotowe, a apelacja pozwanego, jako nieuzasadniona, na podstawie art. 385 k.p.c. podlegała oddaleniu.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie . 98 §1 i 3 k.p.c. w zw. art. 99 k.p.c. i § 6 pkt 7 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349).

H. Małaniuk J. Nowicki M. Tomaszewski